

Зазимський Благовісник

“Кажу ж вам: кожного, хто визнає Мене перед людьми, і Син Чоловічеський визнає його перед Ангелами Божими; а хто зречеться Мене перед людьми, той викинутий буде перед Ангелами Божими”.
(Лк. 12, 8-9)

№3
вересень
2008р

Парафіяльна газета Свято-Воскресенського храму с.Зазим'є УПЦ + <http://zazimye.info>

Мир Вам, дорогий читачу!

Вітаємо Вас з престольним святом - Чудом архістратига Божого Михаїла в Колоссах. Ангел-хранитель нашого села Михаїл нехай завжди згадує нас у своїх молитвах перед престолом Божим і допомагає нам боронити віру православному, в якій ми стверджуємось.

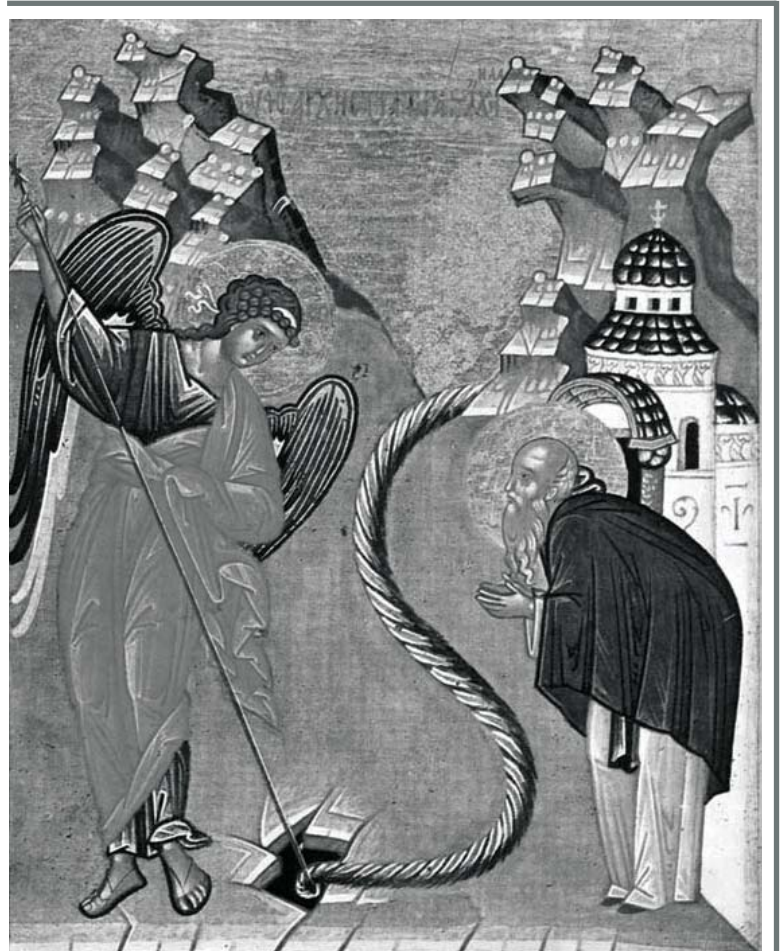
Що ж таке православ'я? Це перш за все правильні, істинні відносини людини з Богом, із світом, з ближніми, з самим собою. На сторінках газети читайте про вчення і досвід православ'я, а також не-православ'я для того, щоб не змогли нас збавити “вовки в овечій шкурі”.

Божого благословення Вам і миру!

З повагою, редакція.

19 вересня. Чудо Архістратига Божого Михаїла в Колоссах (Хони)

У Фригійських Колоссах, недалеко від міста Ієрополя, тече річка Ликос. В місцевості, що носить назву Хони, впадає та річка в кам'яне провалля. Тече кілька кілометрів під землею і, вийшовши на поверхню, впадає в річку Меандер.

Саме там, де вода падає в провалля, стояв колись над цілющим джерелом храм Божий, посвячений в честь Архістратига Михаїла. В той час в тих краях проповідував слово Боже святий євангеліст Іоан Богослов і святий апостол Филип. Тож за їхніми молитвами вода в джерелі освятилась Духом Святим і стала цілющою. Звідусіль тут збиралися хворі, і силою Божою оздоровлювалися від недуги. Водою з цього джерела зцілилась дочка одного знатного грека з Лаодикії, яка невиліковно хворіла, і від народження була глухонімою. Коли вона напилася води з джерела, то не тільки одужала, але й отримала дар мови, і першими словами, які вона вимовила, були: “Великий Бог християнський”. Вся сім'я прийняла святе

В НОМЕРІ

Православное учение об ангелах

Мир был бы весьма беден содержанием, если бы в нем существовало только то, что человек постигает одними своими внешними чувствами.

стор.2

По стопам владыки Павла (Суботовського)

В серпні 2006 року невелика група паломників відправилась із Зазим'я в паломницько-дослідницьку поїздку Зазим'я — Харків — Астрахань.

стор.5

Що свідчать свідки Єгови?

Багато хто з вас уже зустрічався з ними на порогах своїх будинків, куди вони приходять, щоб розповісти своє «євангеліє».

стор.8

Церковний дзвін і його значення

Дзвони є однією з необхідних особливостей православного храму.

стор.11

Етикет християнина поза церковними стінами

Церковне благочестя і домашнє благочестя взаємозв'язані і доповнюють один одного.

стор.15

хрещення, а її батько, в подяку Богу за зцілення дочки, збудував величний храм Божий, який і був освячений в честь Архістратига Михаїла в Колоссах. До святого цілющого джерела почали приходити не тільки християни, але і язичники. Багато їх відреклося від поганських ідолів і прийняло Христову віру.

В храмі святого Архістратига Михаїла протягом 69-ти років службу паламаря виконував благочестивий християнин по імені Архип. Проповідуючи християнську віру прикладом свого життя, Архип навернув багатьох язичників до віри Христової. Це озлобило деяких поган і вони задумали знищити храм, а св. Архипа погубити. Для цього вони викопали каналу, яка з'єднала в одне русло дві гірські річки, і направили їх течію на храм. Святий Архип став старанно молитися святому Архістратигу Михаїлу, щоб той відвернув

зруйнування храму. За молитвами святого Архипа явився Архістратиг Михаїл. Ударом свого меча він відкрив в горі широкий отвір, куди і потекла бурхлива вода. Так, дякуючи чудесному заступництву святого Архістратига Михаїла, храм залишився неушкодженим. Язичники, побачивши дивне чудо, зі страхом розбіглися. А святий Архістратиг Михаїл, оточений неземним сяйвом, на очах святого Архипа вознісся.

Християни, зібравшись у храмі, прославили Господа і святого Архістратига Михаїла подячною молитвою. Місце, де звершив своє чудо Архістратиг Михаїл і яке до цього часу називалося Колосси, побожні християни назвали Хон, що означає отвір, провалля.

Це благодатне чудо, яке учинив в Хонах святий Архістратиг Михаїл, свята Православна Церква святкує 19 вересня за н. ст.

Православное учение об ангелах

Два мира — физический и духовный.

Мир был бы весьма беден содержанием, если бы в нем существовало только то, что человек постигает одними своими внешними чувствами. Само существование в таком мире, без прошлого и без будущего, где смерть бесцеремонно обрывает всякое творческое начинание, всякое живое стремление к добру и счастью, было бы трагическим противоречием.

Но человек способен своим разумом и духовными чувствами значительно расширить свое понятие о мире и увидеть, что, кроме физического, есть великий духовный мир. Материализм конца прошлого и начала нашего столетия высмеивал саму возможность иных форм жизни, кроме тех, которые существуют на земле. Однако, благодаря быстрому прогрессу науки за последние пятьдесят лет, кругозор современного человека значительно расширился. Теперь известно, что вселенная, в которой мы обитаем, хотя и велика, но не бесконечна. Само представление о мире значительно одухотворилось. Ученые поняли, что материя не представляет собой твердую, неизменную и вечную сущность, но является одним из проявлений энергии. Энергия же может принимать и другие формы, совершенно непохожие на знакомые нам атомы и молекулы. Поэтому за пределами видимого мира могут существовать другие миры, совершенно отличные от нашего. Эти открытия науки, а также межпланетные полеты, породили целое движение в современной литературе и киноиндустрии, в котором затрагивается тема встреч людей с существами из других галактик и миров. Это увлечение потусторонним и необычным, к сожалению, часто переплетается с нездоровой фантазией и носит полудемонический характер. Тем не менее, тяготение к расширению рамок земного существования в современном человеке — очевидно.

Взамен этой фантастики, а также бредней теософов и спиритистов, христианская религия дает современному человеку четкое и здравое учение о

духовном мире. Христианская вера учит, что, кроме нашего физического, есть великий ангельский мир. Ангелы, подобно людям, обладают разумом, свободной волей и чувствами, но они — бестелесные духи. Фактически, человеческий мир есть только капля в море разумного бытия.

Природа ангелов, их иерархия и служение.

Согласно св. писанию, ангелы, как и люди и все существующее, сотворены Богом. В словах: “Вначале сотворил Бог НЕБО и землю” (Быт.1,1) можно видеть первое указание на сотворение Богом ангельского мира, который здесь, в противоположность “земле,” т.е. вещественному миру, называется “небом.” Ангелы уже существовали при создании звездного неба, что видно из слова Господа Бога, Который говорит праведному Иову: “Когда были созданы звезды, воспели Меня громко все ангелы Мои” (Иов 38,7, по Септуагинте).

О сотворении ангелов Св. Григорий Богослов высказывает такие мысли:

“Так как для благодати Божией не довольно было заниматься только созерцанием себя самой, а надлежало, чтобы благо разливалося все далее и далее, так, чтобы число облагодетельствованных было, как можно больше (потому что это свойственно высочайшей благодати), — то Бог измышляет прежде всего ангельские небесные силы: и мысль стала делом, которое исполнено Словом и совершенно Духом... И так как первые твари были угодны Ему, то измышляет другой мир, вещественный и видимый.”

Ангел значит “вестник.” Этим словом определяется, главным образом, их отношение к людям. Они, как наши старшие братья, возвещают нам волю Божию и помогают нам в деле спасения. Человечество со времени своего райского состояния знало о существовании ангелов. Этот факт нашел свое отражение во многих древних религиях.

Людям трудно постигнуть жизнь ангелов и мир, в котором они живут, потому, что он совершенно отличен от нашего. Известно, что ангелы служат Богу, исполняют Его

промыслительную волю и прославляют Его. Принадлежа к духовному миру, они обычно невидимы нам. “Когда ангелы по воле Божией являются достойным людям, то являются не такими, каковы сами в себе, а в таком преображенном виде, в каком люди могут видеть их,” — объясняет преп. Иоанн Дамаскин. В известной книге Товита ангел, сопровождавший Товита и его сына, говорит о себе: “Все дни я был видим вами, но я не ел и не пил, а только взором вашим представлялась это” (Тов.12,19). “Впрочем — высказывает мысль Иоанн Дамаскин, — ангелы называются бестелесными и невестественными только по сравнению с нами. Ибо в сравнении с Богом все оказывается грубым и вещественным. Одно Божество всецело невестественно и бестелесно.”

Ангелы превосходят человека духовными силами. Однако, и они ограничены в своей силе и знании. Только Бог всемогущ и всеведущ. Будучи без плоти, Ангелы меньше, чем люди, зависимы от пространства и места и мгновенно появляются там, где им нужно действовать. Однако, нельзя сказать, чтобы они существовали независимо от пространства и места. Св. Писание изображает ангелов то сходящими с неба на землю, то восходящими с земли на небо. Ангелы созданы бессмертными, как об этом свидетельствует Писание, они умереть не могут (Лк.20,36). Однако, их бессмертие не есть бессмертие самобытное и безусловное, а зависит оно, как и бессмертие человеческих душ, всецело от воли и милости Божией.

Ангелы, как духи без плоти, в высшей степени способны к внутреннему развитию, и их ум возвышеннее человеческого ума. Могуществом и силою, по изъяснению ап. Петра, они превосходят все земные начальства и власти (2Пет.2,11). Однако, и их высокие духовные качества имеют свои границы. Писание указывает, что они не знают глубины существа Божия, ведомой одному Духу Божию (1Кор. 2,11); не знают будущего, ведомого тоже одному Богу (Мк.13,32); а также не постигают вполне тайны искупления, в которую

желают проникнуть (1Пет.1,12); и даже не знают всех помышлений человеческих (3Цар.8,39). Наконец, они не могут сами по себе, без воли Божией, творить чудеса.

Мир ангельский представляется в Священном Писании необычайно великим. Когда прор. Даниил видел Ветхого Днями (Бога Отца), его взору открылось, что “тысячи тысяч служили Ему и тьмы тем предстояли пред Ним” (Дан.7,10). “Множество воинов небесных” восхвалили пришествие на землю Сына Божия (Ак.2,13).

“Представь, — говорит св. Кирилл Иерусалимский, — как многочислен народ римский; представь, как многочисленные другие народы грубые, ныне существующие, и сколько их умерло за сто лет; представь, сколько погребено за тысячу лет; представь людей, начиная от Адама до настоящего дня: велико множество их. Но оно еще мало в сравнении с ангелами, которых более! Их — девяносто девять овец, а род человеческий есть одна только овца. По обширности места должно судить и о многочисленности обитателей. Населяемая нами земля есть как бы некоторая точка, находящаяся в средоточии неба, поэтому окружающее ее небо столь же большее имеет число обитателей, сколько больше пространство; небеса небес содержат их необъятное число. Если написано, что “тысячи тысяч служили Ему и тьмы тем предстояли пред Ним,” то это только потому, что большего числа пророк выразить не мог.”

При такой многочисленности ангелов естественно предполагать, что в мире ангелов, как и в мире вещественном, есть разные степени совершенств, а потому и разные ступени, или иерархические степени небесных сил. Так, слово Божие называет одних “ангелами” и других “архангелами” (1Сол.4,16; Иуды ст. 9).

Православная Церковь, руководствуясь взглядами древних церковных писателей и Отцов Церкви, разделяет мир ангельский на девять ликов или чинов, а эти девять — на три иерархии, по три чина в каждой иерархии. В первой иерархии состоят бесплотные духи, находящиеся ближе к Богу, именно: престолы, херувимы и серафимы. Во второй, средней иерархии — власти, господства и силы. В третьей, более близкой к нам — ангель, архангелы и начала. Так, о бытии ангелов и архангелов свидетельствуют почти все страницы Священного Писания. О херувимах и серафимах упоминают пророческие книги. “Херувим” значит “разумение” или “ведение”; “серафим” значит “пламенный,” “огненный.” Имена других ангельских чинов упоминает св. апостол Павел в послании к Ефессянам, говоря, что Христос находится на небе “превыше всякого начальства и власти, и силы, и господства” (Еф.1,21). Кроме этих ангельских чинов, ап. Павел в послании к Колоссянам учит, что Сыном Божиим сотворено все видимое и невидимое, “престолы ли, господства ли, начальства ли, власти ли” (Кол.1,16). Итак, когда к тем четверем, о которых апостол

говорит Ефессянам, т.е., к началам, властям, силам и господствам, присоединим престолы, получится пять чинов; а когда к ним присовокупить ангелов, архангелов, херувимов и серафимов, то получится девять ангельских чинов.

Впрочем, некоторые Отцы Церкви высказывают мнения, что разделение ангелов на девять ликов охватывает только те имена, которые открыты в слове Божию, но не объемлет других имен и ликов ангельских, которые нам еще не открыты. Так, например, ап. Иоанн Богослов в книге Откровения упоминает о таинственных “животных” и о семи “духах” у престола Божия: “Благодать вам и мир от

Икона “Архангельский Собор”

Того, Который есть и был, и грядет, и от семи духов, находящихся пред престолом Его” (Апок.1,4). Перечисляя ангелов, ап. Павел пишет, что Христос пребывает на небе “превыше всякого начальства... и всякого имени, именуемого не только в сем веке, но и в будущем,” давая этим понять, что есть ангельские степени, названия которых неизвестны людям (Еф. 1,21).

В священном Писании, некоторые ангелы называются по собственному имени. Об архангеле Михаиле упоминается у пророка Даниила, у апостола Иуды и в Апокалипсисе (Нав.5,13-15; Дан. 10,13, 12,1; Иуды 9; Апок. 12,7-8). Имя “Михаил” на еврейском значит “Кто, как Бог?” В Писании он именуется “вождем воинства Господня” и изображается, как главный борец против дьявола и его слуг. Обычно его рисуют с огненным мечем в руке. Имя “Гавриил” значит “Сильный Божий.” О Гаврииле упоминают пророк Даниил и евангелист Лука (Дан. 8,16, 9,21 и Ак.1,19,26). В Писании он изображается, как вестник тайн Божиих. Его рисуют с райской ветвью в руке. В Писании упоминаются по имени еще трое ангелов: “Рафаил” — “Помощь Божия” (Тов.3,16;12,12-15), “Уриил” — “Огонь Божий” (3 Езд.4,1; 5,20), “Селафиил” — “Молитвенник Божий” (3 Езд. 5,16).

Каково же назначение существ

духовного мира? Очевидно, они предназначены Богом к тому, чтобы быть совершенными отображениями Его величия и славы, с нераздельным участием в Его блаженстве. Если о видимых небесах сказано: “небеса поведают славу Божию,” то тем более такова цель духовных небес. Пророк Исаия удостоился увидеть “Господа, сидящего на престоле высокоом и превознесенном, и края риз Его напоняли весь храм. Вокруг Него стояли серафимы; у каждого из них по шести крыл: двумя закрывал каждый лице свое, и двумя закрывал ноги свои, и двумя летал. И зывали друг к другу и говорили: Свят, Свят, Свят, Господь Саваоф! Вся земля полна славы Его!” (Ис. 6,1-4, Иез. 10 гл.).

Падшие ангелы

Все ангелы были сотворены Богом добрыми. Однако, они, как и люди, наделены были свободной волей и могли выбирать между послушанием и противлением Богу, между добром и злом. Злоупотребив своей свободой, часть ангелов во главе с Люцифером (Денницей) отпала от Бога и образовала свое царство — ад. Слова Спасителя: “Я видел сатану, спавшего с неба, как молния” можно отнести к тому далекому, доисторическому прошлому, когда в ангельском мире произошло восстание против Бога. Это событие описано в Апокалипсисе с такими подробностями: “и произошла на небе война: Михаил и ангелы его воевали против дракона, и дракон и ангелы его воевали против них. Но не устояли, и не нашлось им места на небе. И низвержен был великий дракон, древний змий, называемый дьяволом и сатаной... и ангелы его низвержены с ним” (“дракон” — это Денница, Ап. 12,7-9). На основании начальных слов этого видения, где говорится, что дракон своим хвостом “увлек с неба третью часть звезд” (Апок. 12,4), некоторые высказывают мнение, что тогда Люцифер совратил третью часть ангельского мира. После отпадения от Бога, Люцифера стали именовать “сатаной” (что значит “противник”) и “дьяволом” (что значит “клеветник”), а его ангелов — бесами или демонами.

Став злыми, падшие ангелы стараются увлечь людей на путь греха и этим их погубить. Небезынтересно обратить внимание на тот факт, что сами падшие ангелы страшатся своего темного царства, именуемого адом или бездною, потому что они умоляли Спасителя не посылать их туда (Ак. 8,31). Спаситель называет дьявола “человекоубийцей от начала,” имея ввиду тот момент, когда он, приняв вид змия, обольстил наших прапродителей Адама и Еву, нарушивших заповедь Божию, и этим лишил их бессмертия (Быт. 3,1-6). С тех пор, получив возможность влиять на мысли, чувства и поступки людей, дьявол и его бесы стремятся свергнуть людей все глубже и глубже в рутину греха, в которой сами погрязли: “Кто делает грех, тот от дьявола, потому что сначала дьявол согрешил,” “всякий, делающий грех, есть

раб греха” (Ин.3,8, Ин. 8,34). Присутствие злых духов среди людей представляет собой для нас постоянную опасность. Поэтому ап.Петр призывает нас: “трезвитесь, бодрствуйте, потому что противник ваш дьявол ходит, как рыкающий лев, ища, кого поглотить” (1Пет.5,8). Подобное предостережение высказывает и ап. Павел, говоря: “облекитесь во всеоружие Божие, чтобы вам можно было стать против козней дьявольских, потому что наша брань не против крови и плоти, но против начальств, против властей, против мироправителей тьмы века сего, против духов злобы поднебесных” (Еф.6,11-12). Из этих слов Св.Писания мы видим, что человеческая жизнь представляет собой постоянную напряженную войну за его душу. Хочет того человек или не хочет, но он с момента своего рождения вовлечен в войну между добром и злом, между Богом и демонами. Война эта началась еще до сотворения мира и будет продолжаться до дня “Страшного суда.” Фактически, на небе война кончена полным поражением зла. Но поле битвы перенеслось с неба в наш дольний мир и в сердце человека. В этой битве со злом нам, как увидим, действительно помогают добрые ангелы.

Хочет того человек или не хочет, но он с момента своего рождения вовлечен в войну между добром и злом, между Богом и демонами.

Деятельность ангелов по отношению к людям

В противоположность злым духам, добрые ангелы жалеют людей и постоянно помогают им, о чем пишет св. ап. Павел: “не все ли они (ангелы) суть служебные духи, посылаемые на служение для тех, которые имеют наследовать спасение” (Евр.1,14).

Повествованиями о помощи ангелов насыщено Священное Писание. Приведем здесь только несколько примеров. Авраам, посылая слугу своего к Нахору, обнадеживал его убеждением, что Господь пошлет с ним ангела Своего и благоустроит путь его (Быт. 24,7). Двое ангелов спасло Лота и его семью из города Содомы, обреченного на уничтожение (Быт. 19,1). Патриарх Иаков, возвращаясь к своему брату Исаву, был ободрен видением “опоачения” ангелов Божиих. (Быт. 32,1-2). Незадолго до своей кончины, благословляя своих внуков, Иаков сказал Иосифу: “Ангел, избавляющий меня от всякого зла, да благословит отроков сих” (Быт. 48,16). Ангел принимал участие в спасении евреев из египетского рабства (Исх. 14,19; 23,20); ангел помог Иисусу Навину при завоевании земли Обетованной (Нав.5,13-14); потом помогал суждям израиляевым в отражении врагов (Суд. 2,1; 6,12; 13,3); ангел спас жителей Иерусалима от верной гибели тем, что побил 185-тысячное ассирийское войско, окружившее город (Ис. 37,36); ангел спас от огня трех отроков, брошенных в раскаленную печь, а позже спас пророка Даниила, брошенного на съедение голодным львам (Дан.3,23-26; 6,22).

Новозаветное откровение часто повествует о явлениях ангелов. Так, ангел

возвестил Захарии зачатие Предтечи; ангел возвестил Пресвятой Деве Марии рождение Спасителя и явился во сне Иосифу; многочисленное воинство ангелов воспело славу рождения Христового; ангел благовествовал пастухам рождение Спасителя и удержал волхвов от возвращения к Ироду. Особенно с пришествием Сына Божия на землю участились явления ангелов, о чем Господь предсказал апостолам, говоря, что отныне будет небо раскрытым, и они увидят “ангелов Божиих восходящих и нисходящих на Сына Человеческого” (Ин.1,51). Действительно, ангелы служили Иисусу Христу по искушению Его в пустыне; ангел явился для укрепления Его в Гефсиманском саду; ангелы возвестили мироносицам о воскресении Его, а апостолам — при вознесении Его на небо — о втором Его пришествии. Ангел освободил апостолов из темницы, а также ап. Петра, приговоренного к казни (Деян.5,19; 12,7-15); ангел явился Корнилию и преподал ему указание призвать к себе для наставления в слове Божием ап. Петра (Деян. 10,3-7).

Господь Иисус Христос несколько раз говорил об ангелах. По Его словам ангелы отвели душу умершего Лазаря на лоно Авраама (Лк.16,22); ангелы радуются даже об одном грешнике кающемся (Лк.15,10). Они придут с Ним перед концом мира и отделят злых из среды праведных (Мф 13,39-41; 16,27). Из наставлений Спасителя и многих библейских и жизненных примеров мы видим, что ангелы всегда действуют, как существа добрые, заботящиеся о спасении и благе людей.

В то же время ангелы совершенно преданы Богу. Когда люди преступают заповеди Божии, ангелы удерживают и даже наказывают их. Так, например, по изгнании из рая впадших в грех людей херувим был поставлен с пламенным мечем охранять вход в рай (Быт. 3-я гл.). Ангел с мечем предстал пред пророком Валаамом, чтобы воспрепятствовать ему в злом намерении (Числа 22,23). Ангел поразил Ирода за гордость (Деян. 12,23). Согласно книге Откровения, некоторые ангелы даже наказывают грешников (Апок. 8-19 главы). Однако, важно понять, что цель наказания людей — добрая: побудить людей покаяться и обратиться к Богу (Апок.16,11).

Вообще ангелы, по воле Божией, принимают участие в жизни целых наций более деятельно, чем многие из нас подозревают. По видению прор. Даниила, есть ангелы, которым вверяется Богом наблюдение за судьбою существующих на земле народов и царств (Дан. 10, 11 и 12 гл.). По этому поводу свв. Отцы высказывали такие мысли: “Одни из них (ангелов) предстоят великому Богу, другие своим содействием поддерживают целый

мир” (св. Григорий Богослов).

В Церкви с самых древних времен существовал обычай молитвенно обращаться к ангелам. Еще в ветхозаветное время у евреев на крышке Ковчега Завета, а потом и в Святое Святых, находились золотые изображения херувимов (Исх.25,18-22; 3Цар.6,23). Перед ними евреи молились. Между изображениями херувимов на крышке ковчега, Бог открывал Свою волю пророку Моисею. Ангелы являются носителями святости Божией, почему и было повелено Иисусу Навину, увидевшему ангела: “сними обувь твою с ног твоих, потому что место, на котором ты стоишь, свято” (Нав.5,15).

Ангел-хранитель

“Ангела мирна, верна наставника, хранителя душ и телес наших” — мы испрашиваем у Бога, молясь в храме. Православная Церковь верит, что человек при рождении получает от Бога ангела-хранителя. Господь Иисус Христос сказал: “Смотрите, не презирайте ни одного из малых сих; ибо говорю вам, что Ангелы их на небесах всегда видят лице Отца Моего Небесного” (Мф.18,10).

Блаженный Августин пишет: “Ангелы с великой заботливостью и с неусыпным усердием пребывают с нами всякий час и на всяком месте, помогают нам, промышляют о нуждах наших, служат посредниками между нами и Богом, вознося к Нему наши стенания и воздыхания... Сопутствуют они нам во всех путях наших, с нами входят и исходят, внимательно наблюдая, благоговейно ли и честно мы ведем себя среди рода лукавого, и с каким усердием желаем и ищем Царствия Божия.” Подобную мысль высказывает и св. Василий Великий: “С каждым из верных есть ангел, который, как детоводитель и пастырь, управляет его жизнью,” и в подтверждение приводит слова псалмопевца: “ангелам Своим заповедает о тебе — охранять тебя на всех путях твоих...” “Ангел Господень ополчится вокруг боящихся Его и избавит их” (Пс.90,11; Пс.33,8). Еп. Феофан Затворник наставляет: “Надо помнить, что у нас есть ангел-хранитель и иметь к нему мысленное и сердечное обращение — и в обычном ходе нашей жизни, а тем более, когда она чем-либо возмущается. Если нет такого обращения, то ангелу нет и способа вразумить нас. Когда кто идет к трясине или пропасти, заткнув уши и закрыв глаза, — как ты ему поможешь?”

Таким образом, христианину следует помнить своего доброго ангела, который на протяжении всей его жизни заботится о нем, радуется его духовным успехам, скорбит об его падениях. Когда человек умирает, ангел берет его душу к Богу. Попав в духовный мир, согласно многим рассказам, душа человека узнает своего ангела-хранителя.

...христианину следует помнить своего доброго ангела, который на протяжении всей его жизни заботится о нем...

По стопам Владики Павла (Суботовського)

диякон Анатолій СЛИНЬКО

Поїзд. Поволжжя. За вікном купе пробігають степові кущі і трава яка вигоріла від спекотного сонця. А в самому купе їдуть додому втомлені паломники і з захопленням розмовляють про щось надзвичайно цікаве, благодатне, про те, що торкнулось їх душ. Це паломники із Зазим'я. Що змусило їх подолати таку далеку відстань, адже це майже дві тисячі кілометрів?

В серпні 2006 року невелика група паломників відправилась із Зазим'я в паломницько-дослідницьку поїздки Зазим'я – Харків – Астрахань.

Свято-Воскресенський храм с. Зазим'я стоїть вже дуже давно, про будівництво якого живуть в пам'яті селян цілі легенди. Відрізняються вони між собою в подробицях, але в цілому ці легенди говорять про те, що церква побудована на кошти виходця із с. Зазим'я архієпископа Павла (Суботовського).

Ця поїздка мала за мету знайти матеріали про владика Павла, побувати і помолитись на його могили в Астрахані, пройти по його стопам. Архієпископ Павло залишив дуже значний слід в історії і, головне, духовності нашого села, збудувавши красивий трипрестольний храм. У ході поїздки вдалося встановити багато цікавих фактів з життя владики Павла, його єпископства і історії нашого храму.

Архієпископ Павло (Суботовський)

Кожний із нас чекав від поїздки чогось свого.

Поїздка наша почалась з рідного для нас і архієпископа Павла села Зазим'я, з нашого Храму, з благословіння настоятеля цього Храму прот. Олександра (Генераленка).

Далі події розвивались таким непередбаченим

чином, що ми тільки спостерігали за тим, що з нами відбувалось, з захопленням і подивом. Всі люди, які нам зустрічались по дорозі, були потрібними, всі події дуже п'якими. В результаті ми отримали від поїздки набагато більше, ніж очікували.

Промисел Божий пронизує все наше життя аж до самих дрібниць. І все, що з нами відбувається – має свою ціль, значення. Але, на жаль, часто цього ми не помічаємо або не хочемо в це вірити. В цій поїздки важко було не помітити промислительної руки Божої. З одного боку, це все було природньо, а з іншого – це чудо, тому що не може випадково нанизатись ланцюг потрібних для нас подій. Отже, це чудо. Поїздка то була запланована, а от до дрібниць продумана не була. Ми просто не знали (важко було собі уявити), що на нас чекає в дорозі, поволзьких степах.

Отож, в перший день ми приїхали в місто Харків – центр Слобожанщини, колишню столицю Української РСР, кафедральне місто харківських єпископів. З 1817 по 1826 р. Харківську кафедру займав єпископ Павел з титулом „єпископ Харківський і Слобідсько-Український”. Основною метою у нас було побувати на могили нашого Владики

в Астрахані і тому щодо Харкова у нас особливих планів не було. Ми мали вранці побувати на службі і після обіду о 15-00 пересісти на Астраханський потяг.

Благовіщенський собор, м.Харків

Що ми і зробили, але з тією відмінністю, що за цю половину дня побачити і почути встигли дуже багато і саме те, що нам потрібно.

Ось він, величний красень – Благовіщенський кафедральний собор, недалеко розміщений від вокзалу і дійшли ми до нього всього за 10 хв. Найперше, що вражає в цьому соборі – це розміри. Цей красень – один з небагатьох соборів в

Україні, що вражає своїми розмірами. Всередині і зовні дуже схожий на Константинопольську Софію.

Була рання Літургія в лівому приділі. Кадильний дим підіймався вгору до куполів, а зверху вниз його пронизували три сонячні промені. Є в церковно-слов'янській мові чудове слово „благолепие”, іншим словом висловити всього цього не можна. І ось в кінці літургії ми сіли у храмі відпочити, з'їсти просфору. Раптом підходить до мене жінка невисокого росту з приємною посмішкою на устах і говорять:

- Анатолий!? Здравствуйте, вы меня помните? Мы вместе с вами были в летнем православном поселении.

- С о. Богданом в Хотяновке?

- Да!

- А! Светлана! Спаси Господи!

- Какими судьбами здесь?

- Мы проездом. Едем на могилу архиеп. Павла. Кстати, он был и у вас здесь епископом.

- Знаете, вас Господь послал. Я вас сейчас познакомлю с о.Максимумом он много знает об истории епархии и вам расскажет.

Паломники із Зазим'я, м.Харків

О.Максимуму пришлось ще тришки почекати до кінця служби. Але та бесіда, яка відбулась, того була варта.

Ми дізнались про те, що єпископ Павло був дуже видним на той час архієреєм, дуже діяльним, освіченим, таким, який покровительствував просвітництву, займався будівництвом, причому сам

до дрібниць контролював усе. При ньому в Харкові був побудований архієрейський будинок, в якому, крім архієрейської резиденції, розмістився колегіум і була влаштована церква в честь св.апостола Івана Богослова. Він почав будувати дзвінницю Успенської церкви. Розсилав по єпархії Біблії, боровся з суєвір'ям.

Архієрейський будинок, сучасний вид, м.Харків

Цікаво те, що він збудував, збереглося до теперішнього часу. Після бесіди з о.Максимом ми змогли побувати біля цих будівель. Архієрейський будинок розміщений серед Покровського монастиря. На передньому фасаді над входом величні колони коринфського ордену. Нині це резиденція правлячого архієрея митрополита Никодима, з чудовою біографією якого ми познайомилися дякуючи о.Максиму. Також в цій будівлі розміщується єпархіальне управління.

Недалеко від монастиря стоїть велика дзвінниця Успенської церкви. Вона стала своєрідним символом м.Харкова. За задумом єпископа Павла вона мала бути ще більшою, але архітектори побоялися, що вона буде вищою за Московську дзвінницю у Кремлі і тому її укоротили. Сьогодні ця дзвінниця — Державний будинок Органної музики.

Для харківчан мати такі будівлі - це своєрідна гордість, яка служить окрасою міста. У нас же була гордість за те, що в ці будівлі було вкладено частинку зазимської душі в особі єпископа Павла (Суботовського). Не знаю, але тут було присутнє відчуття особливе, рідне, домашнє. Можливо з-за того, що нас тепло прийняли, чи то тому, що відчувалась невидима присутність нашого Владика.

З піднесеним духовним настроєм сіли на поїзд Харків — Баку, що йшов через Астрахань.

Дзвінниця Успенського собору, м.Харків

Дедалі поїздка ставала все цікавішою. Подальші півтори доби, які ми були в дорозі, пройшли в благодатному очікуванні. Купе, звичний стукіт залізних коліс вагону, чай з лимоном. Подумати тільки, скільки треба було потратити часу і сил єпископу Павлу на дорогу до Астрахані в той час, коли основним видом транспорту була карета. Мабуть, не один тиждень.

Астрахань — це південна столиця Росії, третє царське місто після Московського і Казанського. Розташоване воно в

дельті річки Волга, а далі, за 60 км., - Каспійське море. Місто користувалося по всій Росії не дуже доброю славою. Ще за царської Росії в ці важкодоступні місця втікали бігі козаки, розбійники, волоцюги. Контролювати цю територію було дуже не просто, а інколи і неможливо. Розбійництво, безглузді повстання тут були в порядку речей. Тяжко було в цих краях ставленикам державної влади. Але вдвічі тяжче було духовним керівникам — архіпастирам, місія яких — виховувати в вірі, приводити до Бога.

Отже, спустившись поїздом уздовж великої річки Волги до самого її низу, перетнувши нескінченні простори пустельних російських степів, ми досягли оази — Астрахані.

Перед нами постало густо засаджене зеленню місто з типовими дерев'яними будинками. Населення міста багатонаціональне: росіяни, узбеки, казахи, татари - приблизно 150 націй. В Астраханській області є навіть українські поселення. Люди, які нам зустрічались, на

Стіна Астраханського кремля.

диво були привітні, від таксиста, який по дорозі показував місто, до простих прохожих, від яких ми дізнавалися про розташування та місцезнаходження вулиць.

- Вот это кремль, — говорить таксист-казах, — еще в советское время я здесь помогал на Успенском соборе крышу перекрывать. Хотя я и мусульманин, но православие мне нравится, особенно хоровое пение.

Саме тут ми побачили мусульманську мечеть і недалеко православний храм. Ось так мирно в глибинці Росії співіснують дві релігії.

Найперше місце, яке нас цікавило, було звичайно ж місце захоронення архієпископа Павла. Крипта-усипальниця астраханських архієреїв знаходиться в нижньому храмі Успенського кафедрального собору в честь Володимирської ікони Божої Матері. Кремль, на території якого знаходиться собор, обнесений величними стінами з міцної цегли. Всім добре відома Золота Орда, якраз за кілька кілометрів від Астрахані була її столиця Сарай-Бату. Із залишків її укріплень був збудований сучасний Кремль. За красою його, мабуть, можна порівняти хіба що з Московським.

Стіни Кремля не прості. Вони багато чого пам'ятають. Велика Смуга, повстання Степана Разіна, підступництво, зрада, героїзм, жертвність, сповідництво і мучеництво. Саме така історія більшості астраханських архієреїв. Найяскравіші з них архієпископ Феодосій, який, представши перед Лжедмитрієм, прямо сказав, що той не цар. Архієпископ Іосиф відкрито викривав розбійників Степана Разіна, та багато інших ієрархів, монахів і простих мирян, які непорушно стояли у вірі Христовій і правді.

Ми не просто вивчали історію, ми заглиблювалися в

ту епоху, в якій формувалася менталітет цього краю. Вдвічі приємніше було нам це робити тому, що частиною тієї епохи, одним із астраханських архієреїв був наш земляк архієпископ Павло.

У крипті під Успенським собором присутня вся історія Астраханського краю. Там захоронено 23 архієрея. Православне священство тут завжди було у повазі навіть серед мусульман і язичників саме за свою невідступність і принциповість, аскетичність і святість.

Господь звів нас з дуже хорошими людьми. Ігумен Іосиф (Мар'ян) – історик астраханської єпархії. Саме на ньому сьогодні лежить послух досліджувати і вивчати історію астраханських велетнів духу. Спаси Господи о.Іосифа, що прищепив нам любов до Астрахані.

„К нам приезжают из других регионов и говорят, что здесь действительно по настоящему понимают, насколько трудный подвиг подвижников, живших в пустынях Египта и Малой Азии, и о которых много написано в древних патериках”, – поділився своїми одкровеннями о.Іосиф.

І дійсно, ми не очікували такого різко-континентального клімату. Вдень температура повітря сягала на сонці +52⁰ С і +46⁰ С в тіні, а вночі опускалась до +10⁰ С. Дощ іде 2-3 рази на рік. В такому місці може жити, мабуть, тільки справжній подвижник.

Завдяки о.Іосифу, працівникам Астраханського архіву і Краєзнавчого музею ми змогли в повній мірі відновити біографію нашого рідного архієрея.

Свою діяльність як архіпастир владика Павло продовжував тут, але набагато в тяжчих умовах - будівництво, просвітництво. Найтрепетнішим моментом в Астрахані, звичайно, ж було перебування біля могили рідного владика. Всі владика були захоронені за древньою східньою традицією – в гробових нішах в стіні. На стіні крипти навпроти захоронення вмонтовані таблички з іменами і датами перебування їх на кафедрі. І ось на одній написано: „Архиепископ Астраханский и Внотаевский Павел I 1826-1832гг.”

З Божою допомогою за тиждень нашого перебування в цьому чудовому місті, крім могили архієпископа Павла, ми знайшли кілька історичних документів, портрет владика, панагію з захоронення.

З найбільш повною біографією Владика, з деякими цікавими фактами з його життя можна буде ознайомитися в книзі про історію Зазимського храму, яка готується до видання.

На завершення хочу від імені паломників цієї благодатної подорожі подякувати всім тим добрим людям, які, відклавши свої справи, приділяли увагу нам, допомагали у наших пошуках – в Харкові, Астрахані. Спаси Господи і помилуй: ігумена Іосифа, протодіякона Максима, Татіану, Світлану, Романа, Олену, келаря Сергія, водія Георгія, Єкатерину, Миколая, Людмилу, матушку Наталію і багатьох інших, імена яких ми не знаємо чи забули...

В келії ігумена Іосифа (Мар'ян)

Астраханський Успенський собор з криптою-усипальницею

Місце захоронення архієп.Павла, крипта-усипальниця

ОГОЛОШЕННЯ

Свято-Воскресенська парафія організовує **катехизаційні бесіди** для дорослих.

Заняття проводяться в храмі щонеділі о 16.00.

Запрошуємо всіх бажаючих!

При нашому храмі діє **Православна бібліотека**.

У фондах бібліотеки є різноманітна духовна література, відео (фільми, лекції) і аудіо записи в CD, DVD форматах.

Свято-Воскресенська парафія також організовує **Недільну школу** для дітей.

Заняття проводяться в храмі щонеділі о 13.00.

Запрошуємо дітей шкільного віку!

БУДІВНИЦТВО

Продовжується будівництво **Духовно-просвітницького центру** при Свято-Воскресенському храмі.

На сьогоднішній день з Божою допомогою вже побудовано цокольний, перший і другий поверхи. І це тільки початок, далі ще дуже багато роботи і капіталовкладень. Надіємося на Вашу посильну допомогу в добрій справі православного просвітництва.

Реквізити для пожертвувань:

КРД “Райффайзен Банк Аваль”
м.Бровари МФО 322904 рахунок
26006697142867 ЄДРПУ код.23569866

Пожертву можна зробити безпосередньо в храмі, купивши “Свічку доброго серця”, або через кружок пожертви “На будівництво...”

Що свідчать Свідки Єгови?

Ієромонах Григорій (Нерета)

Багато хто з вас уже зустрічався з ними на порогах своїх будинків, куди вони приходять, щоб розповісти своє «євангеліє». Організація, яку представляють ці люди, називається Товариством Вартової Башти. Вона приділяє особливу увагу передріканню подій останнього часу і вже не раз помилково провіщала дату кінця світу. Товариство Вартової Башти має велику владу над Свідками Єгови, забороняючи їм приймати переливання крові, відзначати Дні народження та інші свята (в тому числі Різдво і Пасху), а також брати участь у багатьох інших повсякденних справах. Завдяки цій системі суворих заборон Товариство створює між Свідками та іншими людьми стіну відчуження.

Рух заснував Чарльз Тейз Рассел (1852-1916). Ще підлітком він зрікся своїх пресвітеріанських коренів і приєднався до більш ліберально налаштованої конгрегаціоналістської церкви (яку згодом теж покинув).

У 1879 р. він заснував журнал «Вартова Башта Сіону і вісник присутності Христа», а пізніше, у 1884р., – свою групу з назвою «Товариство брошур Вартової Башти Сіону». Почавши із заперечення християнського вчення про пекло, він відкинув майже всі інші вчення християнства та замінив їх численними небезпечними вченнями, які сам і вигадав.

В нього не було ніякої богословської освіти, але він запозичив і використав різні вчення, які користувалися на той час широкою популярністю. Так, наприклад, рух адвентистів вплинув на відмову Рассела від віри в пекло, розпалив в ньому цікавість до передрікань кінця світу. Рассел успадкував віру в те, що 1874 року Христос незримо повернувся у світ, а 1914 року цей світ буде зруйнований.

Рассел неодноразово притягувався до судової відповідальності з різних причин: розлучення з дружиною, через скандальну історію з «чарівною» пшеницею, на якій Рассел заробив великі гроші, запевняючи своїх послідовників, що вона принесе небачені плоди, але вона не виправдала сподівань та ін. На одному з процесів Рассел був викритий у неправдивому свідченні, бо заявив і поклявся, що досконало знає біблійні мови. Йому принесли тексти грецькою і єврейською мовами: він не зміг прочитати жодної букви і змушений був визнати, що сказав неправду під присягою.

Як Рассел, так і інші керівники організації на власний розсуд тлумачили Біблію, вводячи в оману людей. Для полегшення своєї справи вони друкували Біблію із зміненним відповідно до їх потреб текстом. Дійшло навіть до того, що Свідки заперечили факт

розп'яття Спасителя на Хресті, стверджуючи, що Він був розп'ятий на простому стовпі.

Факти свідчать про те, що ця організація є культом, побудованим на обмані. Нижче розглядаються причини, через які слід уникати спілкування з Свідками Єгови:

1. Свідки Єгови заперечують основоположні вчення Біблії.

Свідки Єгови заперечують триєдність Бога (Трійцю) і вважають вчення про Трійцю вигадкою сатани.

Вони відкидають усі місця Писання, де йдеться про божественну природу Ісуса Христа і Святого Духа. Однак, у Біблії чітко сказано, що Син і Святий Дух, як і Отець, є Богом. Цей факт у поєднанні з тим, що, згідно з Писанням, є тільки один Бог. Христос говорить про ім'я (одне) Отця, Сина і Святого Духа (Мф. 28,19-20), доводить, що Бог є Трійця, одна Істота у трьох Особах. Див. також 1Ін. 5,7.

Свідки Єгови заперечують, що Святий Дух – Бог.

Вони вчать, що Святий Дух – безособова сила, на зразок електричного струму. Однак у Біблії чітко сказано, що Святий Дух – Бог. Дії 5,3-4: А Петро сказав: «Ананіє! Навіщо ти попустив сатані вкласти у серце твоє думку сказати неправду Духові Святому? ... Ти сказав неправду не людям, а Богові». Див. також Ін.14,16,17; 16,13-15; Рим.8,26-27; 2Кор.3,6,17-18; Еф.4.30.

Свідки Єгови заперечують, що Ісус Христос – Бог.

Вони називають Христа творінням, ангелом. Однак Біблія чітко стверджує, що Ісус Христос – Бог. Наприклад про Сина: «Престол Твій, Боже, повік віку» Євр.1,8. На це вказують й інші вірші: Ін. 1,1, 14; 20,26-28; Діян. 20,28, Рим. 9,5; Євр. 1.3,8-9; 2 Пет. 1,1.

Свідки Єгови заперечують тілесне воскресіння Ісуса Христа.

Вони вчать, що Бог Отець знищив тіло Ісуса. В одній з їхніх офіційних публікацій написано: «Що ж сталося з Ісусовим тілом?»

... Єгова вважав за потрібне забрати Ісусове тіло, так як Він забрав Мойсеєве» (Ви можете жити вічно в Раю на землі, с. 144).

Однак у Біблії чітко сказано, що тіло Ісуса Христа повернулося до життя. Наприклад, Лк. 24,39: «Погляньте на руки Мої і на ноги Мої; це Я Сам. Доторкніться до Мене і роздивіться; бо дух тіла і кісток не має, як бачите у Мене». Див. також Ін.2,19-21; Ін.20,26-28; 1Кор.15,6,14.

Свідки Єгови заперечують, що спасіння — Божий дар, який ми не можемо ані заробити, ані заслужити.

Навпаки, вони вчать, що уникнути суду можна, лише вступивши до організації Свідків Єгови та працюючи на неї. Однак у Біблії чітко сказано, що спасіння неможливо заробити, але можна отримати як дар від Бога. Еф. 2,8-9: «Бо благодаттю ви спасенні через віру, а це не від вас, це — Божий дар: не через діла, щоб ніхто не хвалився». Див. також Рим.4,1-4; Гал.2,16; Тит.3,5.

Свідки Єгови заперечують, що на грішників чекає вічне покарання.

Вони вчать, що всіх неправедних людей буде знищено, і у момент смерті вони припинять своє існування. Однак у Біблії чітко сказано про вічне покарання грішників. Мф.25,41,46: «Тоді скаже й тим, які ліворуч від Нього: ідіть від Мене, прокляті, у вогонь вічний, уготований дияволу і ангелам його. ...І підуть ці на вічні муки, а праведники в життя вічне.» Див. також Мф.18,8; 2 Сол.1,8-9; Апок.14,10,11; 20,10,15.

Свідки Єгови заперечують, що у людини є дух, котрий продовжує існувати після смерті тіла.

Вони вчать, що життя людини, як і життя тварини, припиняється у момент смерті. Однак у Біблії чітко сказано, що людський дух продовжує свідоме існування після смерті. 2Кор.5,8: «...сміливість же маємо і бажаємо краще вийти з тіла і оселитися в Господа». Див. також Лк.16,19-31; Филип. 1,23-24; Апок. 6,9-11.

Свідки Єгови вчать, що вічне життя в присутності божій отримують лише небагато вибраних людей.

Вони стверджують, що тільки 144000 вибраних

Свідків Єгови можуть народитися звище і вічно жити з Богом на небесах. Решта Свідків Єгови залишаться на землі.

Однак у Біблії чітко сказано, що всі, хто повірили в Ісуса Христа, матимуть життя вічне у Божій присутності. Біблія описує цих людей як «великий натовп», Апок.7,9,15: «Після цього глянув я, і ось, велика кількість людей, яких ніхто не міг перелічити, з усіх племен і колін, і народів і людей, стояли перед престолом і перед Агнцем... вони перебувають нині перед престолом Бога і служать Йому день і ніч у храмі Його». Див. також: Ін. 3,15; 5,24; 12,26; Еф. 2,19; Филип.3,20; Кол.3,1; Євр.3,1; 12,22; 2Пет.1,10,11.

2. Свідки Єгови викривляють слова Отців Церкви.

Свідки Єгови часто наголошують на тому, що вони люблять вивчати Св.Писання

Свідки Єгови перефразують та виривають з контексту слова Отців Церкви, часто опускаючи ключові моменти цитат. Це робиться для того, щоб надати достовірності неправдивим вченням Товариства Вартової Башти, особливо в тому, що стосується божественності Ісуса Христа і Трійці. Але якщо прочитати подані цитати у контексті, обман стає явним.

Свідки Єгови стверджують:

Іустин Мученик, який помер десь у році 165 н.е., казав, що Ісус був створений ангелом, «інакшим від Бога, Який створив усе». Він казав, що Ісус був меншим від Бога і «нічого не робив крім того, що Творець... велів Йому робити й говорити».

Тертулліан, який помер десь у році 230 н.е., навчав про всевишність Бога. Він сказав: «Отець інакший від Сина, тому що є більший; так як той, хто народжує, є інакший від народженого; той, хто посилає, інакший від посланого». Він також сказав: «Сина колись не було... На самому початку, тільки був Бог».

Оріген, який помер десь у році 250 н.е., сказав, що «Отець і Син є дві різних субстанції... дві істоти щодо суті», і що «в порівнянні з Отцем, [Син] є дуже мале світло».

Насправді отці Церкви писали:

«І говорив Мойсею Ангел Божий у полум'ї вогняному з куща тернини і сказав: «Я — Сущий, Бог Авраама, Бог Ісаака, Бог Якова...» Отже, юдеї, котрі завжди думали, що завжди Отець усього говорив з Мойсеєм, тоді як з ним говорив Син Божий, котрий називається і ангелом і апостолом, справедливо

викриті пророчим Духом Божим і Самим Христом, що вони не знають ні Отця, ні Сина... Котрий, будучи первородним Словом Божим, є також Бог. (Іустин Мученик "Перша апологія", § 63.)

Бо ми... дійсно впевнено проголошуємо, що Двоє є Бог, Отець і Син, а з додаванням Святого Духа – навіть Троє. (Тертуліан. "Проти Праксея", гл. 13.)

У Трійці, звісно, не слід мислити нічого більшого чи меншого. (Ориген. "Про начала", книга 1, гл. 3, § 7.) ...Але те, що сказано про Отця, Сина і Святого Духа, слід мислити вище усіх віків і вище всієї вічності... (Там же, книга 4, гл. 1, § 28.)

3. Історія Свідків Єгови повна неправдивих пророцтв.

Керівники Свідків Єгови претендують на владу говорити від імені Бога як пророки, однак багато їхніх пророцтв так і не здійснилися.

Наприклад, вони передрікали, що Армагеддон та кінець світу настануть у 1975 році. Намагаючись приховати цю невдачу, більшість Свідків Єгови сьогодні заперечують існування такого пророцтва, хоча цей факт легко довести за допомогою їхньої власної літератури.

Організація Свідків Єгови послідовно передрікала кінець світу в 1914, 1915, 1918, 1925 та 1942 роках. Вони обіцяли, що Авраам, Ісаак та Яків воскреснуть і повернуться на землю у 1925 році. Але щоразу вони помилялися. Біблія говорить, що нездійснене пророцтво є ознакою лжепророка (Втор. 18,21-22).

4. Організація Свідків Єгови зловживає своєю владою.

Не дивлячись на численні нездійснені пророцтва, організація Свідків Єгови претендує на роль єдиної істинної релігії та вважає тільки своїх членів справжніми віруючими. Вона стверджує, що ніхто не здатен пізнати духовну істину без її допомоги. Організація проповідує, що усіх не-свідків буде знищено під час Армагеддону, а отримати спасіння можна, лише приєднавшись до неї.

Організація Свідків Єгови вимагає від своїх членів беззаперечного прийняття та виконання всякого розпорядження або тлумачення Біблії, які видає організація.

Наприклад, організація забороняє переливання крові. Рядові члени організації швидше помруть або дозволять померти своїм дітям, аніж порушать дане правило, хоча Писання ніде не називає переливання крові гріхом. За словами керівників Товариства Вартової Башти, будь-якого Свідка Єгови, що порушить заборону, буде знищено на початку Армагеддону – часу останнього суду.

Таким чином, керівники тримають членів організації у покорі за допомогою залякування та погроз. Для того, щоб вселити страх у серця своїх послідовників, вони й використовували пророцтва про кінець світу.

Висновки

У світлі викладених фактів, чи можемо ми довіритись Товариству Вартової Башти? Щонайменше 6 разів вони помилково пророкували про кінець світу й залякували за допомогою цих пророцтв своїх послідовників. Ця група знову і знову змінювала своє вчення на протигагу тому, чому вчила до цього, але не припиняла стверджувати, що володіє монополією на істину. Чи поєднується це з Божою досконалістю і святістю?

Ми не хочемо висміювати чи принижувати жодного Свідка Єгови особисто; як правило, це щирі й віддані своїй вірі люди.

В якомусь сенсі вони більше нагадують овець, що заблукали, ніж хижих вовків, оскільки вони обмануті організацією, за якою стоїть ціла історія лжепророцтв, лжевчень та шахрайств. Свідки Єгови щиро вірять, що, залишивши організацію, приречуть себе на загибель в Армагеддоні.

Вони потребують нашої любові й співчуття. Ми хочемо, щоб вони, як і будь-яка інша людина, прийшли до істинного пізнання того, чому вчить Біблія, і розуміння того, що тільки Ісус Христос може гарантувати нам спасіння.

Слово вдячності

Від імені батьків дітей та від Української Відкритої Асоціації Організацій, Груп та Осіб, які працюють з дітьми, що страждають онкозахворваннями, хочемо висловити подяку всім не байдужим людям до чужого горя і біди. Спаси вас Господи, за вашу милосердність, за ваше співчуття і турботу про ближнього!

По благословінню настоятеля з 2006 року в храмі проводиться збір пожертвувань на лікування онкохворих дітей. Не залиштеся осторонь чужої біди!

На адресу храму надходять листи вдячності від батьків.
<http://donor.org.ua>

Церковний дзвін і його значення.

Дзвони є однією з необхідних особливостей православного храму. В чині благословіння дзвону сказано: «Нехай усі, хто чує голос його, чи вдень, чи вночі, славлять ім'я Святе Твоє». Безперечно в житті Зазим'я дзвін церковний займає важливе місце. Він сповіщає про радість свята чи про сум за померлим. А от як розрізнати дзвони і дізнатись про них більше ми пропонуємо читачеві у цій статті.

Церковні дзвони використовуються для того, щоб:

1. Скликати віруючих на богослужіння.
2. Виразити торжество Церкви та її Богослужінь.
3. Сповіщати відсутнім у храмі про час звершення особливо важливих частин Богослужіння.

Окрім того, дзвонами скликався народ на віче (народне зібрання). Дзвоном вказували шлях тим подорожнім, хто заблукав у негоду. Дзвоном оповіщалося якась небезпека чи нещастя. У трагічні дні краю дзвоном закликали народ на захист Вітчизни. Ним повідомляли про перемогу і вітали переможне повернення полків з поля брані.

Дзвони підвішуються на особливій вежі, яка називається дзвіницею і будується над входом до храму чи поряд із храмом.

Але дзвони, як відомо, почали використовуватися християнами не з появою християнства.

У Старозавітній церкві - в Ієрусалимському храмі віруючі скликалися на Богослужіння не биттям у дзвони, а звуками сурм.

У перші століття гонінь на християнство з боку язичників християни не мали можливості відкрито скликати віруючих до Богослужіння. В той час віруючі сходилися на Богослужіння таємно. Як правило, це робилося через дияконів чи особливих вісників. Іноді ж сам єпископ після Богослужіння оголошував про час і місце чергового Богослужіння.

Коли Припинилися гоніння (IV ст.), віруючих почали скликати різними способами. І тільки у VI столітті почали використовувати била і клепапа. Била або кандії - це дерев'яні дошки, а клепапа - залізні чи мідні смуги, зігнуті у півкруг. Згодом визначився вдосконалений спосіб скликання віруючих на Богослужіння - дзвін. Вперше дзвони, як відомо, появились у Західній Європі.

Існує переказ, за яким винайдення дзвонів приписується св. Павлінові єпископові Ноланському (+411р.). Існує кілька переказів про це. Св. Павлін у сні побачив польові квіти - дзвіночки, які приємно дзвеніли. Після свого сну єпископ звелів відлити дзвони, що мали форму цих квітів. Але, очевидно, св. Павлін не ввів дзвони у практику Церкви, бо ні сам він у своїх творах, ні сучасні йому письменники не згадують про дзвони. Тільки на початку VII ст. Римському папі Савиніану (наступникові св. Григорія Двоєслова) вдалося надати дзвонам християнського значення.

З цього часу дзвони почали поступово

використовуватися християнами, і впродовж VIII та IXст. у Західній Європі дзвони твердо увійшли в практику християнського Богослужіння.

На Сході, у Грецькій Церкві, дзвони почали впроваджуватися з другої половини IX століття, після того як у 865 році венеціанський дож Урсус надіслав в дарунок імператорові Михаїлу дванадцять великих дзвонів.

Ці дзвони були повішені на вежі при Софіївському соборі. Але у греків дзвони не набули широкого використання.

На Русі дзвони появились майже одночасно з прийняттям християнства святим Володимиром (988 р.) наприкінці X століття. Поряд з дзвонами використовувалися також била і клепапа.

Церковною мовою дзвін іменується "кампан" - від назви римської провінції Кампанії, де з міді було вилито перші дзвони. Спочатку дзвони були невеликі, по декілька сот фунтів. При храмах було їх небагато: по 2-3 дзвони. Але з XV ст., коли в Русі появились власні заводи для виливання дзвонів, тоді почали виливати дзвони великих розмірів.

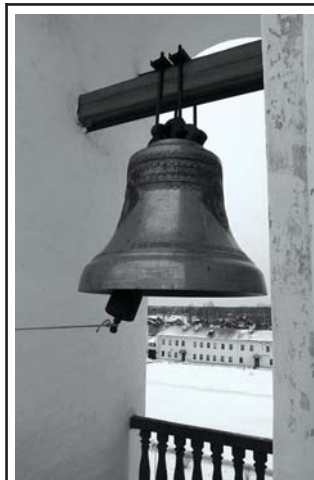
Язиком (биллом) називається ударна частина дзвону, яка знаходиться всередині нього. Руський дзвін відрізняється від Західноєвропейського насамперед тим, що сам дзвін укріплюється непорушно, а било підвішується всередині дзвону, вільно хитаючись, ударом якого і створюють звук.

Характерно, що руський народ, назвавши ударну частину дзвону язиком, уподібнив цим звук дзвону до живого голосу. Для віруючих людей дзвони стали язиком, голосом і трубами. Дійсно, яким іншим іменем, як не устами, можна назвати дзвін.

У дні великих свят він нагадує нам про блаженство небесне; у дні святих Божих звук дзвонів говорить нам про вічний спокій святих небожителів; у дні Страсного тижня нагадує нам про наше примирення з Богом через Христа Спасителя; у дні Світлого Пасхального тижня сповіщає нам про перемогу життя над смертю і про вічну нескінченну радість майбутнього життя у Царстві Христовому.

Хіба це не уста, що промовляють, коли дзвін дає нам знати про кожну годину, про плин часу, нагадуючи разом з тим і про вічність, коли "часу вже не буде" (Апок. 10,6).

Благовісткуючи славу імені Христового, лунаючи вдень і вночі, і здебільшого з висоти при храмах Божих, дзвін сам по собі нагадує нам слова Господа Вседержителя, сказані через старозавітного пророка Ісайю: "На стінах твоїх, Ієрусалиме, Я поставив

сторожу, яка не змовкатиме ні вдень, ні вночі, нагадуючи про Господа" (Іс., 62, 6).

Не випадково погани-язичники, часто чуючи звуки дзвонів, говорили: «Це голос християнського Бога чути».

Звуки одного церковного дзвону являють собою щось піднесене, урочисте, а якщо лунають звуки більш-менш узгоджені кількох дзвонів, то відбувається ще величнша благозвучність. Могутній дзвін, діючи на наші внутрішні почуття, пробуджує наші душі від дрімоти духовної.

Якими сумними, прикрими, а найчастіше дратівними тонами відгукуються звуки дзвонів у душі злого нечестивого відступника! Почуття неспокою, душевної туги викликають звуки дзвонів у душі постійного грішника.

Натомість у душі віруючого, яка шукає миру з Господом Богом, церковний дзвін викликає світлий, радісний і мирний настрій. Так що людина за звуками дзвону може визначити стан своєї душі.

Можна навести багато прикладів, коли людина, втомившись від боротьби з життєвими турботами, впавши у відчай і смуток, вдається до самогубства. Але от до її слуху доливають звуки церковних дзвонів, і задумавши покінчити із собою, людина мимоволі здригається, страхається самої себе, несамохіть осіняє себе хресним знаменням, згадує про Отця Небесного. І в тій душі виникають нові добрі почуття, - і мало не покінчивши із собою, вона відроджується для життя.

Так, в ударах церковного дзвону ховається дивна сила, котра глибоко проникає в людські серця.

Полюбивши церковний дзвін, руський православний народ поєднав із ним всі свої урочисті та сумні події. Тому православний дзвін служить не тільки голосом про час Богослужіння, але також виразом радості, смутку і торжества. З цієї причини з'явилися різні види дзвону, і кожен з них має своє значення та назву.

Види і способи дзвону

Церковний дзвін ділиться на два основних види:

1. благовіст і
2. власне дзвін (дзвоніння).

Благовістом називаються розмірені удари в один великий дзвін. Ним віруючі скликаються у храм Божий на Богослужіння. Благовістом цей дзвін називається тому, що ним сповіщається блага, добра

звістка про початок Богослужіння.

Здійснюється благовіст так: спочатку роблять три рідкі, повільні і протяжні удари (поки не стихне звук), а потім ідуть розмірені удари.

Якщо дзвін великий, то ці розмірені удари утворюють гойдаючи язиком в обидва краї дзвону. Якщо ж дзвін порівняно невеликий, то в такому разі язик його притягується мотузкою доволі близько до його краю, на мотузку кладеться дошка і натискуванням ноги, б'ючи, виводяться звуки.

Благовіст у свою чергу ділиться на два види:

1. Звичайний або частий - виводиться найбільшим дзвоном.
2. Постовий — виводиться з допомогою меншого дзвону у будні дні Великого Посту.

Якщо при храмі є декілька великих дзвонів, а це буває при кафедральних соборах, великих монастирях, лаврах, тоді великі дзвони, у відповідності до свого призначення, поділяються на такі:

- 1) святковий;
- 2) недільний;
- 3) поліелейний;
- 4) буденний;
- 5) п'ятий або малий дзвін.

Дзвонінням називається биття одразу у кілька дзвонів або у всі зразу. Биття у всі дзвони поділяють на:

1. Тридзвін - це дзвін у всі дзвони, потім невеличка пауза, і другий дзвін у всі дзвони, знову невеличка пауза, і третій раз дзвін у всі дзвони, - дзвін у три прийоми. Тридзвін виражає християнську радість, торжество. В наш час тридзвоном називають не тільки биття у дзвони тричі, але й взагалі биття у всі дзвони.

2. Дводзвін - биття у всі дзвони двічі, у два прийоми.

3. Переддзвін - биття у дзвони по черзі (по одному чи кілька ударів у кожен дзвін), починаючи з великого і до найменшого, і так повторюють багато разів.

4. Перебір - повільний дзвін по черзі в кожен дзвін по одному разу, починаючи з найменшого і до великого, а після удару у великий дзвін вдаряють у всі дзвони одночасно, і так повторюють багато разів.

Дзвін на всенощному бдінні

Перед початком Всенощного бдіння - благовіст, який закінчується тридзвоном. На початку читання шестопсалмія - дводзвін. Він сповіщає про початок 2-ї частини Всенощної - утрени і виражає особливу радість Різдва Христового - втілення Другої Іпостасі Пресвятої Трійці, Господа нашого Ісуса Христа. Початок утрени прямо вказує на Різдво Христове і починається славослов'ям ангелів, які з'явилися віфлеємським пастухам: "Слава в вішних Богу и на земли мир, в человецех благоволение". У народі дводзвін на Всенощній називають "другим дзвоном".

Під час співу поліелею, перед самим читанням Євангелія, потрібно дзвонити тридзвін, який виражає радість святкової події. На недільній Всенощній службі тридзвін виражає радість і торжество Воскресіння Христового. Цей дзвін іменується ще «дзвоном до Євангелія». У народі тридзвін на

Всенощній ("дзвін до Євангелія") називається "третім дзвоном".

На початку співу пісні Божій Магері: "Величит душа моя Господа..." буває короткий благовіст, який складається з 9-ти ударів у великий дзвін.

У великі свята після закінчення бдіння буває тридзвін.

При архієрейському Богослужінні після кожної Всенощної служби дзвониться тридзвін для проводу архієрея.

Дзвін на Літургії

Перед початком читання 3-го і 6-го часу здійснюється благовіст до Літургії, а в кінці 6-го часу, перед самим початком Літургії, - тридзвін. Якщо служиться дві Літургії (рання і пізня), то благовіст до ранньої Літургії буває рідше, повільніше, ніж до пізньої Літургії, і б'ють не в найбільший дзвін.

При архієрейському Богослужінні благовіст до Літургії починається у вказаний час. При наближенні архієрея до храму слід бити тридзвін. Коли архієрей ввійде у храм, тридзвін припиняється і знову дзвониться благовіст на початку облачення архієрея. В кінці ж 6-го часу - тридзвін.

Потім під час Літургії б'ють благовіст на початку "Євхаристичного канону" - найважливішої частини Літургії, для сповіщення про час освячення і пресуществлення Святих Дарів.

У прот. К. Нікольського, в книзі "Устав Богослужіння", сказано, що благовіст на "Достойно" починається зі слів "Достойно и праведно поклонитися Отцу и Сыну и Святому Духу..." і триває до співу "Достойно есть яко воистину...". Точно така ж вказівка є у книзі "Нова скрижаль" Архієп. Веніамина, вид. СПб. 1908 р. стр. 213. На практиці ж благовіст до "Достойно" буває коротшим, складається з 12 ударів.

На Україні благовіст до "Достойно", як правило, здійснюється перед початком "Євхаристичного канону", під час співу "Символу віри". (12 ударів, 1 удар на кожний член "Символу Віри").

Після закінчення Літургії у всі великі свята слід бити тридзвін.

Також після кожної Літургії, проведеної архієреєм, слід тридзвонити для проводу архієрея.

На свято Різдва Христового слід бити тридзвін увесь перший день свята від Літургії до вечірні.

На свято Пасхи - Воскресіння Христового:

Благовіст до Світлої Заутрені починається перед полунощницею і триває до початку Хресного ходу, а з початку хресного ходу і до кінця його, і навіть довше, дзвониться радісний урочистий тридзвін. На Пасхальну Літургію - благовіст і тридзвін. А на самій

Пасхальній Літургії, під час читання Євангелія, слід дзвонити передзвін, по 7 ударів у кожен дзвін (число 7 означає повноту слави Божої). Цей урочистий передзвін символізує проповідь Євангелія Христового на всіх мовах. Передзвін цей після читання Євангелія закінчується радісним переможним тридзвоном.

Весь Світлий Пасхальний Тиждень - тридзвін щоденно, від кінця Літургії до вечірні.

У всі Недільні дні, від Пасхи до Вознесіння, після Закінчення Літургії - дзвонити тридзвін.

На Храмові свята:

Наприкінці Літургії, перед початком молебну, здійснюється тридзвін і благовіст, а після закінчення - тридзвін.

Під час всіх Хресних ходів належить бити тридзвін.

На Царські Часи дзвонять благовіст звичайний у великий дзвін, а до Великопосних Часів - благовіст постовий і в менший дзвін. На всіх цих часах перед кожним часом дзвін: перед 3-м часом вдаряють у дзвін тричі, перед 6-м - шість разів, перед 9-м - дев'ять разів. Перед іобразительними і повечір'ям - 12 разів. Але якщо свято припадає на піст, то окремо на кожному часі у дзвін не б'ють.

На утрени Великої П'ятниці, яка служиться ввечері у Великий Четвер і коли читається 12 Євангелій Страстей Господніх, крім звичайного благовісту і тридзвону на початку утрени дзвониться благовіст до кожного Євангелія: до 1-го Євангелія - 1 удар у великий дзвін, до 2-го Євангелія - 2 удари, до 3-го Євангелія - 3 удари і т.д. Після закінчення утрени, коли віруючі несуть вогонь чистого четверга додому, належить тризвін.

Передзвін і його значення

На вечірні Великої П'ятниці, перед винесенням Плащаниці, під час співу пісні "Тебе одоючаюся" слід творити повільний передзвін по одному разу в кожен дзвін (з великого до малого), а після покладення Плащаниці серед храму - одразу ж тридзвін.

На утрени Великої Суботи, починаючи зі співу "Великого Славословія" і впродовж усього Хресного ходу з Плащаницею навколо храму, слід дзвонити передзвін такий, як і при виносі Плащаниці - повільний передзвін по 1 разу у кожен дзвін з великого до малого. Коли ж внесуть Плащаницю у храм і дійдуть з Нею до Царських врат - одразу ж тридзвін.

Повільний передзвін по 1-му разу в кожен дзвін, починаючи з найбільшого, потужного звуку, і доходячи поступово до найтоншого і високого звуку малого дзвону, символізує собою «приниження, істоцання» Господа нашого Ісуса Христа заради нашого спасіння, як і співається в ірмосі 4-ої пісні, 5-го гласу. "Божественное Твое разумев истощание ... во спасение людей Твоих..."

Згідно вікової практики Руської Православної Церкви такий передзвін належить творити тільки

двічі на рік: у Велику П'ятницю і Велику Суботу, в день хресної смерті Господа і Його поховання. Досвідчені дзвонарі особливо пильнують за тим, щоб скорботний дзвін, який відноситься до Господа нашого Спасителя, не був однаковий з похоронним дзвоном простих смертних і грішних людей.

На утрени в день Воздвиження Хреста Господнього, в Неділю Хрестопоклонну і 1-го серпня (ст. ст.), перед винесенням хреста з олтаря під час співу "Великого Славословія", буває передзвін, при якому повільно вдаряють по 3 рази (в деяких місцевостях по 1-му разу) у кожен дзвін від найбільшого до малого. Коли ж хрест буде винесено на середину храму і покладено на аналой - тридзвін.

Схожий передзвін, але тільки частий і швидкий, і по 7 разів (або по 3) - у кожен дзвін, буває перед малим освяченням води. При зануренні хреста у воду - тридзвін.

Такий же, як перед водоосвяченням, буває передзвін перед посвяченням у сан єпископа. Взагалі, частий передзвін по кілька разів у кожен дзвін є урочистим дзвоном. У деяких місцевостях такий передзвін використовують перед початком Літургії на храмові Свята і в інших урочистих випадках, наприклад, як вказано було вище, при читанні Пасхального Євангелія.

Перебір і його значення

Перебір або похоронний чи погребальний дзвін виражає смуток і скорботу за померлим. Він здійснюється, як вже сказано вище, у зворотньому порядку до передзвону, тобто повільно вдаряють по одному разу у кожен дзвін, від найменшого до найбільшого, а відтак б'ють одночасно у всі дзвони. Цей жалібний передзвін обов'язково закінчується коротким тридзвоном, який виражає радісну християнську віру у воскресіння усопшого. З уваги на те, що інколи даються вказівки не використовувати тридзвону при відспівуванні усопших, що, мовляв, не відповідає церковній практиці, то з цього приводу дамо деякі пояснення.

Повільний перебір дзвонів, від найменшого до найбільшого, символізує собою зростання життя людини на землі, від віку немовляти до зрілості і змужніння, а одночасний удар дзвонів означає припинення земного людського життя смертю, коли все, надбане людиною для життя цього, залишається. Але християнин завжди має надію на радість в майбутньому житті з Христом. Ось чому вона виражається на закінчення скорботного перебору тридзвоном.

Тридзвін, нагадуючи про воскресіння, благодагно діє

на віруючу християнську душу, котра журиться розлукою з ближнім спочилим і дає їй внутрішню втіху. Позбавляти християнина такої втіхи нема ніяких підстав, тим більше, що цей тридзвін міцно увійшов у побут православного народу і є вираженням його віри. Таким чином, при несенні усопшого на відспівування у храм дзвониться скорботний перебір, а при внесенні його у храм - тридзвін. Після відспівування, при винесенні померлого з храму, б'ють знову перебір, який закінчується тридзвоном.

В Зазим'ї існує ще так званий дзвін "по душі". Він сповіщає зазимців про те, що чиясь душа з односельців предстала перед Богом. Дзвін по душі здійснюється через деякий час після відходу душі - це розмірені удари у великий дзвін, який виражає сум за померлим. Завершується він тридзвоном, який символізує майбутнє воскресіння.

Інші види дзвону

Існує ще так званий красний (від слова "гарний") дзвін у всі дзвони ("во вся тяжкая"). Красний дзвін буває при кафедральних соборах, монастирях, лаврах, - там, де є багато дзвонів, в тому числі великих. Красний дзвін здійснюється кількома дзвонарями, п'ятьма і більше. Красний дзвін буває у великі свята, при врочистих і радісних подіях у Церкві, а також для складення пошани єпархіальному архієреєві.

Крім цього, слід ще згадати про сполошний або набатний дзвін, який має суспільно-побутове значення. Сполошним або набатним дзвоном називаються безперервні, часті удари у великий дзвін. В набат чи на сполох били під час тривоги, викликаной пожежею, повінню, бунтом, нашествиям ворогів чи ж іншої якоїсь біди.

"Вічовими" дзвонами називаються дзвони, якими на Русі скликали народ на віче - народні збори.

Перемога над неприятелем і повернення полків з поля брані сповіщалася радісним, урочистим тридзвоном у всі дзвони. Цей гучний, урочистий дзвін переливався по всій Русі різними мелодіями кожного храму і підносився із землі до неба, як переможний гімн Воскреслому Христу.

Мудрість святих:

Брат, що його хтось образив, прийшов до старця в келію і говорить йому: Отче, я скорблю. Старець питає: Від чого? Він сказав: Один брат образив мене, і мене мучить диявол, доки я не відплачу йому. Старець каже: Послухай мене, сину, — і Бог спасе тебе від цієї пристрасті. Для примирення з братом піди в свою келію і мовчи, і ревно молися Богові за брата, що тебе образив. Брат пішов і зробив, як йому сказав старець. І через сім днів Бог відняв від нього гнів задля присилування, Що він чинив над собою і задля послуху старцеві.

Царь-колокол в Московському Кремлі (висота є 6,24 м, діаметр 6,6 м, маса близько 200 т.)

Етикет християнина поза церковними стінами

Церковна людина в сім'ї

Сімейне життя - приватна справа кожного. Але оскільки сім'я вважається домашньою церквою, то і тут можна говорити про церковний етикет.

Церковне благочестя і домашнє благочестя взаємозв'язані і доповнюють один одного. Справжній син або дочка Церкви залишаються такими і поза церквою. Християнський світогляд визначає весь лад життя віруючого. Не стосуючись тут великої теми домашнього благочестя, торкнемося деяких питань, що стосуються етикету.

Звернення. Ім'я. Оскільки ім'я православного християнина має містичне значення і пов'язано з нашим небесним покровителем, то воно повинне вживатися в сім'ї по можливості в повній формі: Микола, Коля, але не Кольчик, Колюня; Інокентій, але не Кеша; Ольга, але не Ляля і тому подібне. Вживання пестливих форм не виключається, але воно має бути розумним. Фамільярність в мові часто свідчить, що незримо стосунки в сім'ї втратили трепетність, що повсякденність взяла верх. Неприпустимо також називати домашніх тварин (собак, кішок, папуг, морських свинок і так далі) людськими іменами. Любов до тварин може перетворитися на справжню пристрасть, яка зменшує любов до Бога і людини.

Будинок, квартира церковної людини повинні являти собою приклад життєвої і духовної відповідності. Обмежуватися необхідно кількістю речей, предметів кухонного вжитку, меблями - означає бачити міру духовного і матеріального, віддаючи перевагу першому. Християнин не женеться за модою, це поняття взагалі має бути відсутнім в світі його цінностей. Віруючий знає, що кожна річ вимагає до себе уваги, часу, якого часто не вистачає на спілкування з близькими, на молитву, читання Священного Писання. Знайти компроміс між Марфою і Марією (по Євангелію), виконувати по-християнськи сумлінно обов'язки господаря, господині будинку, батька, матері, сина, дочки і при цьому не забути про єдине на потребу - це ціле духовне мистецтво, духовна мудрість. Поза сумнівом, духовним центром будинку, що збирає в часи молитви і духовних бесід всю сім'ю, має бути кімната з добре підібраним набором ікон (домашній іконостас), який зорієнтовує тих що моляться на схід.

Ікони мають бути в кожній кімнаті, а також на кухні і в передпокої. Відсутність в передпокої ікони зазвичай викликає у віруючих людей, що приходять в гості, деяке замішання: увійшовши до будинку і бажаючи перехреститися, вони не бачать образу. Збентеження (вже з обох боків) викликає і незнання або гостем, або господарем звичайної для віруючих форми вітання. Той,

що входить вимовляє: "Молитвами святих отців наших. Господи Ісусе Христе Сине Божий, помилуй нас", на що господар відповідає: "Амінь"; або гість говорить: "Мир вашому дому", а господар відповідає: "Із миром приймаємо".

У квартирі церковної людини духовні книги не повинні знаходитися на одній полиці з мирськими, світськими. Духовні книги не прийнято обертати в газету. Церковну газету не використовують для побутових потреб. Духовні книги, журнали, газети, які стали непригодними, спалюють.

У червоному кутку поряд з іконами не розміщують портрети і фотографії дорогих господарям людей.

Ікони не ставлять на телевізор і не вішають над телевізором.

У жодному випадку в квартирі не тримають такі поширені зараз гіпсові, дерев'яні або інші зображення язичницьких богів, ритуальні маски африканських або індіанських племен і так далі.

Гостя, який прийшов (навіть на малий час), бажано запросити до чаю. Тут хорошим прикладом може служити східна гостинність, позитивний вплив якої такий помітний в привітності православних, які живуть в Середній Азії і на Кавказі. Запрошуючи гостей з якогось певного приводу (іменини, день народження, церковне свято, хрещення дитини, вінчання і тому подібне), заздалегідь продумують склад гостей. Виходять при цьому з того, що віруючі люди мають інший світогляд і інтереси, ніж далекі від віри люди. Тому може трапитися, що людині невіруючій будуть незрозумілі і нудні розмови на духовну тему, це може образити. Або ж може трапитися, що весь вечір піде на запеклу суперечку, коли буде забуте і свято. Але якщо запрошений - на шляху до віри, шукає істину, подібні зустрічі за столом можуть піти йому на користь. Прикрасити вечір можуть хороші записи духовної музики, фільм про святі місця, лише б це було в міру, не надмірно затягнутим.

Про подарунки в дні важливих духовних подій

При хрещенні хресна мати дарить дитині-хрещеникові "крижму" (тканину або матерію, в яку завертається немовля, вийняте з купелі), хрестильну сорочку і чепчик з мереживами і стрічками; колір цих стрічок має бути: для дівчаток - рожевий, для хлопчиків - блакитний. Хрещений батько, окрім подарунка на свій розсуд зобов'язаний приготувати новохрещеному хрестик і сплатити хрестини. Обидва - і хрещений батько, і хресна

мати - можуть зробити подарунки матері дитини.

Весільні подарунки. Обов'язок жениха - купити кільця. За старовинним церковним правилом для жениха необхідне золоте кільце (глава сім'ї - сонце), для нареченої - срібне (господиня - місяць, що світить відбитим сонячним світлом). На внутрішній стороні обох кілець вирізуються рік, місяць і день заручення. Крім того, на внутрішній стороні кільця жениха вирізуються початкові букви імені і прізвища нареченої, а на внутрішній стороні кільця нареченої - початкові букви імені і прізвища жениха. Окрім подарунків, наречений жених робить по подарунку батькам, братам і сестрам нареченої. Наречена і її батьки також, зі свого боку, роблять подарунок женихові.

Весільні традиції

Якщо на весіллі будуть посаджений батько і мати (вони замінюють на весіллі батьків жениха і нареченої), то після вінчання вони повинні зустріти молодих біля входу в будинок з іконою (тримає посаджений батько) і хлібом-сіллю (пропонує посаджена мати). За правилами, посаджений батько має бути одружений, а посаджена мати заміжною.

Що стосується боярина, то він має бути неодмінно неодружений. Бояр може бути декілька (як з боку жениха, так і з боку нареченої).

Перед від'їздом в церкву боярин жениха вручає нареченій від імені жениха букет квітів, який має бути: для дівчини-нареченої - з помаранчових квітів і мирти, а для вдови (або другошлюбної) - з білих троянд і конвалій.

При вході в церкву попереду нареченої, за звичаєм, йде хлопчик п'яти - восьми років, який несе ікону.

Під час вінчання головний обов'язок боярина і подружки - тримати вінці над головами жениха і нареченої. Це буває досить важко - протримати вінці з піднятою вгору рукою протягом чималого часу. Тому бояри можуть чергуватися між собою. У церкві родичі і знайомі з боку жениха стають справа (тобто за женихом), а з боку нареченої - зліва (тобто за нареченою). Виходити з церкви до закінчення вінчання вважається вкрай непристойним.

Головним розпорядником на весіллі є боярин. Разом з близькою подругою нареченої він обходить гостей для

збору грошей, які потім жертвуються в церкву на богоугодні справи.

Гости і побажання, які вимовляються на весіллі в сім'ях віруючих, звичайно, мають бути насамперед духовного змісту. Тут згадують: про призначення християнського шлюбу; про те, що таке любов в розумінні Церкви; про обов'язки чоловіка і дружини, згідно Євангелію; про те, як побудувати сім'ю - домашню церкву і так далі Весілля церковних людей проходить з дотриманням вимог благопристойності і міри.

В дні скорботи

Нарешті, декілька заміток про час, коли відмовляються від усіх святкувань. Це час трауру, тобто зовнішнього прояву відчуття печалі по покійному. Розрізняють глибокий траур і звичайний траур.

Глибокий траур носить тільки по батькові, матері, дідові, бабусі, чоловікові, дружині, братові, сестрі. Траур по батькові і матері продовжується один рік. По дідові і бабусі - шість місяців. По чоловікові - два роки, по дружині - один рік. По дітях - один рік. По братові і сестрі - чотири місяці. По дядькові, тітці і двоюрідному родичеві - три місяці. Якщо вдова всупереч пристойності вступає в новий брак раніше закінчення трауру по першому чоловікові, то вона не повинна запрошувати на весілля нікого з гостей.

Ці терміни можуть бути скорочені або збільшені, якщо перед смертю було отримане особливе благословення від вмираючого, бо до передсмертного бажання, благословення (особливо батьківського) відносяться з повагою і благоговінням.

Взагалі в православних сім'ях без благословення батьків або старших не ухвалюють ніяких важливих рішень. Діти з ранніх років звикають навіть на повсякденні справи просити благословення батька і матері: "Матуся, я лягаю спати, благослови мене". І мати, перехрестивши дитя, говорить: "Ангела хранителя тобі на сон". Відправляється дитина в школу, в похід, в село (у місто) - на всіх шляхах її оберігає батьківське благословення. Якщо можливо, батьки приєднують до свого благословення (коли діти одружуються або перед своєю смертю) видимі знаки, дари, благословення: хрести, ікони, святі мощі, Біблію. Складаючи домашню святиню, вони передаються з роду в рід.

ієромонах Аристарх (Лоханов)

**Смирненно просимо не використовувати газету в побутових цілях.
Якщо вона вам більше не потрібна, то подаруйте її ближнім.**

Наша газета відкрита до співробітництва з православними авторами і всіма, хто бажає допомогти в наших добрих починаннях. "Зазимський Благовісник" видається на пожертвування прихожан, а тому розповсюджується безкоштовно. Ми будемо намагатися робити видання більш цікавим, об'ємним і якісним. З питань співробітництва і фінансової підтримки видання газети звертайтеся до диякона Анатолія Слинька.